

Woord vooraf

De geheime dagboeken van Hendrik Groen heb ik met veel plezier gelezen. Waarom? Simpelweg omdat alle aspecten uit het leven hierin voorkomen. De anekdotes uit de dagboeken zijn hartverwarmend, grappig en een enkele keer schrijnend. Het deed mij denken aan mijn eigen werksituatie, waarin ik ouderen ontmoet die eveneens nog fit van geest zijn. Ook maak ik mee hoe bewoners onderling vriendschappen sluiten, of juist moeite met elkaar hebben. In een woonzorgcentrum heb je het nu eenmaal niet voor het kiezen met wie je samen komt te wonen. De bewoners zijn een kleurrijke afspiegeling van de samenleving. Sommigen hebben er bewust voor gekozen om in een woonzorgcentrum te gaan wonen, anderen komen er ‘noodgedwongen’ terecht of ervaren dat zo.

In de afgelopen jaren heb ik gemerkt hoe veelzijdig en dynamisch het werken in de ouderenzorg kan zijn. In dit boekje gaat het niet om mijn rol als hulpverlener. Ik vond het schrijven over de mensen veel boeiender, waarbij ik geregeld mijn fantasie de vrije loop heb gelaten. De personages zijn gedeeltelijk verzonnen en uiteraard zijn alle namen fictief. Hierbij heb ik mij laten inspireren door diverse sporthelden.

Mijn beschrijving van de (toekomstige) bewoners speelt zich af binnen een eveneens fictief huis. De keuze voor de naam, het

Lathuis, heb ik gemaakt met een knipoog naar de uitdrukking Living Apart Together.

In mijn verbeelding zie ik een modern woonzorgcentrum met zes verdiepingen voor ouderen die zorg of verpleging nodig hebben. Het is prachtig gelegen aan de rand van de stad met uitzicht over de bossen en duinen in de verte.

Hier tref ik bijzondere mensen die hun verhalen met mij delen. Geen dag is hetzelfde. Geen mens is hetzelfde. Ondanks alle verschillen koesteren we allemaal verlangens en dromen, nietwaar?

1. Idool

Het appartement op de tweede etage staat blauw als ik binnenkom. Meneer Haarhuis hangt onderuit gezakt in een gele sta-op-fauteuil en blaast rookwolkjes in de lucht. Hij kijkt mij vriendelijk aan. ‘Tof dat je weer langskomt. Zo zie ik nog eens iemand. Nog even genieten van mijn laatste peuk, ik krijg pas volgende week een nieuw pakje.’

In het zorgdossier van meneer is vastgelegd dat hij maximaal één pakje shag per week krijgt. ‘Ik rook al sinds mijn veertiende. Nu zeggen ze hier dat het niet goed is voor mijn gezondheid. De revalidatie heeft toch niks geholpen, ik heb nog steeds een conditie van lik mijn pik.’

De salontafel voor hem ligt bezaaid met enveloppen, pepermuntjes, zakdoekjes en asbakken. ‘Ja de post heb ik nog niet geopend, dat zijn toch allemaal boetes. Idioten zijn het. Je gaat iemand toch niet een jaar lang op hetzelfde traject een boete opleggen. En dat voor die paar kilometer te hard, waar hebben we het over? Kan die bewindvoerder geen bezwaar maken?’

Ik leg hem uit dat de boetes zo hoog zijn opgelopen dat er een dwangbevel is uitgegaan. ‘Ze hebben u weten te vinden. U was voor het incassobureau langere tijd spoorloos, omdat u geen vaste verblijfplaats had. Nu u hier bent komen wonen, staat u

weer ingeschreven bij de gemeente.'

Hij trekt zijn schouders op. 'Boeien, ik heb toch geen eigen geld. Ze zoeken het maar uit. Zolang ik maar hier kan blijven. Het is hier echt te gek, zó heb ik nog nooit gewoond in mijn leven. Moet je zien het is toch net een bioscoopzaal?' zegt hij glunderend. De familie van de voormalig bewoonster heeft een aantal meubels laten staan. 'Deze stoel is ook geweldig! Het enige wat ik mis is mijn muziek. Alles is gejat toen ik in het ziekenhuis lag! Ik had mijn auto volgestouwd met spullen en kleding, omdat ik mijn woning uit moest. De huurbaas beweerde dat ik maanden achterliep met betalen. Volgens mij waren het hooguit twee maanden. Enfin, ik had nog geen andere woonruime gevonden op het moment dat ik in het ziekenhuis belandde. Breekt dat tuig intussen mijn Volkswagen open.' Hij kijkt naar de brieven die ik aan het sorteren ben. 'Extra geld om een paar cd's te kopen zit er zeker niet in, hè? Ken je David Bowie? Hij zong samen met Mick Jagger *Dancing in the Street*. Dat is pas echt muziek, toch? Niet te vergelijken met die klassieke rommel die ze hier draaien.'

Als ik tegen hem zeg dat zijn leefgeld voorlopig hetzelfde blijft, vraagt hij niet om uitleg. 'Neem je wel die stapel blauw met je mee? Dan ben ik er weer vanaf,' zegt hij met een grijns op zijn gezicht. Met een uitbundig 'doei!' zegt hij gedag. We schieten allebei in de lach.

Van de verpleging weet ik dat meneer zijn kamer niet af komt.

'Meneer is tevreden en wil niet naar de huiskamer. Hij belt niet zoveel en werkt goed mee als wij hem moeten verzorgen. Hij krijgt zo nu en dan zuurstof toegediend. Het is wel triest eigenlijk, want zo oud is hij nog niet,' vertelt de net afgestudeerde verpleegkundige.

Twee weken later spreekt de teamleider mij aan. ‘Het is bijna gruwelijk misgegaan met meneer Haarhuis. Hij wilde een sigaret opsteken toen hij nog aangesloten zat aan het zuurstofapparaat. De dagdienst kon nog net zijn sigaret uit zijn handen rukken of de hele boel was in de fik gevlogen!’

Ik loop het kantoor van de verpleging binnen om de laatste stand van zaken na te vragen.

‘De directie heeft besloten dat hij helemaal geen shag meer krijgt, ook voor onze veiligheid. Hij heeft flink gemopperd, maar nu is hij weer zo mak als een lammetje. Mijn collega Kim heeft hem eergisteren een cd van zijn idool gegeven. Had ze gevonden op de rommelmarkt met Koningsdag. Hij is zo blij als een klein kind,’ vertelt de avonddienst.

Tijd om zelf weer eens polshoogte te gaan nemen. Ik kom binnen in een appartement dat niet meer blauw ziet van de sigarettenrook, maar schittert in alle kleuren van de regenboog. Op de salontafel draait een discobal in het rond. Uit de muziekbox komt een bekend geluid: *All we need is music, sweet music. Theyre’ll be music everywhere. They’ll be swinging, swaying, records playing. Dancing in the street, oh.*

Meneer Haarhuis kijkt mij stralend aan.